

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος

Π.—Καὶ πῶς τὰ 'πέρασες λοιπόν;

Φ.—

Παραπολὺ ὥραια . . .

μοῦ 'πῆρε ἄλλα τὰ λεπτὰ χαρτοπαικτῶν παρῆα,
σ' ἄλλους τοὺς πόντους ἔχασα, εἰς ἄλλα τέρτσος 'βγήκα,
παντοῦ τὴν πλάνην, Περικλῆ, καὶ τὴν κλεψιὰ εὐρήκα,
κι' ἀφοῦ ἐξημερώθηκα κι' ἐδῆκε τὸ σκέπι
κι' ὁ νέος χρόνος μ' εὗρισκε χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη,
ἐπῆγα εἰς τὸ σπῆτι μου σὰν τὴν βρεγμένη γάτα,
καὶ τὰ καλά μου ἔβηκα κι' ἐπῆγα 'στὴν παράτα.
Καὶ εἶδα ἄλλας τὰς ἀρχὰς τοῦ εὐτυχοῦς μας κράτους,
τοὺς στρατιώτας 'στὴ γραμμὴ καὶ τοὺς χρυσοὺς σπαθιάτους,
τοῦ βασιλέως τάλογα μὲ ἄλλους τοὺς Σταυλίτας,
τὴν Σύνοδον τὴν 'Ιερὰν μὲ τοὺς Μητροπολίτας,
καὶ μουσικῶν καὶ κανονιῶν μ' ἐξάλισε ὁ κρότος,
καὶ εἰς τὸ χειροφίλημα ἐπῆγα πρῶτος πρῶτος.
Κι' ἀμέσως 'στῶν Ἀυλικῶν τὸλόχρυσος ἀσκέρι
τῆς βασιλείας τῆς σεπτῆς ἐφίλησα τὸ χέρι,
καὶ τὸν Μεγαλειότατον ἐρώτησα μὲ τόνον,
ἂν ἔμαθε τι ἔγραψε ὁ Δούνης εἰς τὸν Χρόνον,
κι' ἂν ἐννοῶ πραγματικῶς ἀπάθειαν νὰ δείξῃ
καθ' ἣν στιγμὴν τὸν πόλεμον ὁ Θεωρῆς κηρύξῃ.
' Ἄλλ' ὁ Μεγαλειότατος, χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήσῃ,
τὰ νῶτα του ἐνόμισε καλὸν νὰ μοῦ γυρίσῃ
τότε κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ στρέφω τὰ 'δικά μου,
καὶ ἀναψα τὴν πίπα μου κι' ἐπῆγα 'στὴ δουλειά μου.
' Ἐνθὺ δὲ κατακόκκινος κατέβαινα τὴ σκάλα,
βλέπω ἔμπρὸς τὸν Θεωρῆ μὲ δὺο φτερά μεγάλα,
μὲ χίλια δὺο παράσημα καὶ μὲ σταυροὺς 'στὸ στήθος,
καθὼς εἰς πᾶσαν τελετὴν τὸν βλέπομεν συνήθως.
' Ἐξήστραπτε τὸ βλέμμα του λαμπρὸν καὶ φλογοβόλον,
ἐξήστραπτε ὡς Σείριος τὸ πρόσωπόν του ἄλλον,
ἐφούσκωνε τὴ στήθος του ὡς πέλαγος τοῦ πόντου,
κι' ἀκτῖνα ἔδλεπε φωτὸς περὶ τὸ μέτωπόν του.
Σὰν ἄλλος Ναπολέωντας, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη,
κι' ἀμέσως πέφτω μπρῶντα ἔμπρὸς 'στὸν Δεληγιάννη,
καὶ τοῦ φωνάζω : «Κύριε μεγάλε Ναπολέον,
ὦ φόβητρον τῆς Δύσεως καὶ τοῦ πολέμου λέων,
ποῦ ἔχεις τὴν κομψότητα καὶ χάριν τῆς ἐλάφου,
κι' ὁ Πατριάρχης ὁ σεπτὸς τοῦ Παναγίου Τάφου
τὸν μέγαν σοῦττειλε σταυρόν, τοῦ νέου ἔτους δῶρον,
καὶ ἀνεκήρυξε καὶ σὲ 'Ιππότην Σταυροφόρον,
ἐπάκουσον, παρακαλῶ, κι' ἐνὸς θεράποντός σου
ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς χρυσοῦς Μεγαλειότητός σου,
κι' εἶπέ μου ἂν ὁ βασιλεὺς τὸν πόλεμον δὲν θέλῃ
καὶ δὲν σ' ἀφίνει πράγματι νὰ εὐρῆς κάζους μπέλλι,
διότι μᾶς ἐτέρραξε ὁ Δούνης μὲ τὸν Χρόνον
δι' ἄσκα ἔγραψε κρυφὰ γιὰ σένα καὶ τὸν θρόνον».
Αὐτὰ τοῦ εἶπα, Περικλῆ, δακρύων τε καὶ τρέμων,

ἀλλὰ ὁ χρυσοστόλιτος ἱππότης τῶν πολέμων
μοῦ ἔκαμε τὸ κίνημα τοῦ Μεγαλειοτάτου,
τοῦτέστι μοῦ ἐγύρισε κι' αὐτὸς τὰ πσινα του.
Καὶ τότε πλέον ἀπελπίς 'στὸ σπῆτι μου ἐπῆγα,
σκεπτόμενος τὸν πόλεμον, τὴ Νάμα καὶ τὸν Ρήγα,
διὰ τὸ μάταιον τῆς γῆς περίλυπος ρεμβάζω,
καὶ 'στὴν κυρίαν Φασουλῆ περίτρομος διαβάζω
τὴν νέαν διακοίνωσιν τοῦ Θεῶτα Δεληγιάννη,
κι' ἔλη φωτιὰ καὶ μπούμπερη 'στοὺς δύο μας ἐφάνη,
κατασπασθέντες δὲ αὐτὴν μὲ τὰ θερμά μας χεῖλη,
'στὸν τοῖχο τὴν 'κολλήσαμε κι' ἀνάψαμε καντόλι,
καὶ κλίναντες τὰ γόνατα μετὰ θρησκομανίας,
ἐξορκισμοὺς ἐψάλαμεν κατὰ τῆς βασκανίας.
Περὶ τῶν λύχνων δὲ ἀρὰς ἐπῆγα 'στὸ Παλάτι,
καὶ 'στὸ Τραπέζι : 'κάθησα μὲ κάθε διπλωμάτη.

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, πόσους καὶ πόσους εἶδες;

Φ.—' Ἀντὶ πολλῶν ἀγωνιστῶν καμπόσους Φασουλῆδες,
καὶ πλάι πλάι 'βρέθηκα μὲ τὸν Μουνίρ-ἐφέντη,
κι' οἱ δὺο σὰν φίλοι παλαιοὶ τὸ 'στρώσαμε 'στὸ γλέντι,
κι' ἀφοῦ συνωμιλήσαμεν πολλὰ περὶ πολέμου,
περὶ τοῦ ἄντεστα τοῦς κδδ καὶ τῶν κρατῶν τοῦ Αἴμου,
μοῦ ὑπεσχέθη, Περικλῆ, νὰ γράψῃ καὶ 'στὴν Πύλη
τοῦ Μετζιτιῆ παράσημον καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σταλῃ.
' Ἔτσι λοιπὸν ἐπέρασα τῆς σχολαίας, Περικλέτο...
ἔσὺ δὲ πῶς τῆς 'πέρασες ;

Π.— Κακὰ ψυχρὰ κι' ἐφέτο...

καὶ μέλιστα 'στὸν ὕπνο μου, βρὲ Φασουλῆ, μ' ἐφάνη
πῶς ἦμουν 'στὸ παράλιον τοῦ θεῶτα 'Ιορδάνη,
εἰς δὲ τὰ κύματα φλογῶν ἀνέλαμπον σπινθήρες
κι' ὡς πέλαγος ἐφαίνετο ἐκ πισσασφάλτου πλήρες,
κι' ὁ Δεληγιάννης στέκωντας 'στὴν ἄκρη του τὴν ἄλλη,
τὸν Παππαμιχαλόπουλον ἐνθέρμως παρεκάλει
νὰ τὸν βαπτίσῃ, Φασουλῆ, μὲς 'στοῦ πυρὸς τὰ ρεῖθρα,
καθὼς βαπτίζουσι τὰ μωρὰ 'στὴν Ἄγρια κολυμβήθρα.
Κι' ὁ Παππαμιχαλόπουλος δὲν ἀνοίγε τὸ στόμα,
κι' ἔτρεμε ὡς ὁ Πρόδρομος καθ' ἄλλον του τὸ σῶμα
πλὴν τέλος τὸν ἐδύθεισε εἰς τοῦ πυρὸς τὸ ρεῖμα,
καὶ ἤνοιξαν οἱ οὐρανοὶ κι' εὐθὺς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα
ὡς εἶδος τι περιτερῆς κι' ἐν ταραχῇ μεγάλῃ
εἰς τοῦ κυρίου Θεωρῆ κατέβη τὸ κεφάλι,
κι' ἤχος ἀντήχησε φωνῆς ἐξ ὕψους ὑπερτάτης :
«Οὗτος ἐστὶν ὁ Μακεδὼν κι' ὁ μέγας Στρατηλάτης»,
κι' ὁ 'Ιορδάνης ἐξαφνα ἐστράφη 'στὰ ὀπίσω . . .

Φ.—Μὴν προχωρῆς, βρὲ Περικλῆ, καὶ θὰ λιγοθυμήσω.

Τὶ πέρωται νὰ ἴδωμεν σ' αὐτὸ τὸ γδόντα ἐξῆ !

Π.—' Ὅρασε λοιπὸν δὺο χαστουκιάς καὶ μὴν προφέρῃς λέξι.